

„ȘCOALA ȘI CADRUL DIDACTIC: TRASEUL AMBIANȚEI EDUCATIVE PRIN REUȘITĂ”,

autor *conf. univ., dr., Nelu Vicol*

Monografia semnată de conf.univ.dr. Nelu Vicol, intitulat „Școala și cadrul didactic: traseul ambianței educative prin reușită” (apărut la Tipografia „Print-Caro”, 2021, volum: 200 de pagini), și elaborat în cadrul proiectului „Fundamentarea paradigmei de profesionalizare a cadrelor didactice în contextul provocărilor societale”, cifrul 20.80009.0807.45, sintetizează reflecțiile auctoriale în prezentarea diferitelor ipostaze intelectuale privind *problema modernității școlii ori formele de conștiință ale timpului*, relaționate de sociologie, de filosofie, de religie, de cultură, de cunoaștere și de știință, deci de un *spectru temporal și funcțional, cultural și cognoscibil al activității cadrelor didactice în școală*.

Așadar, argumentul autorului urmărește principiul tradiției și cel al modernității școlii ce trebuie înțelese ca fiind un *concept de criză temporală a școlii* aflate într-o opoziție triplă: (1) față de tradiție, (2) față de modernitatea civilizației actuale (cu idealurile de raționalitate, utilitate, progres) și (3) față de ea însăși în măsura în care școala se percepe pe sine drept o nouă tradiție sau o formă de autoritate.

Autorul concluzionează că ideea fundamentală a educației adresată generațiilor în formare și în dezvoltare este că prin acestea se recunoaște societatea; de aceea marea problemă a societății este, mai întâi de toate, a le educa, însă contrar a ceea ce se întâmplă astăzi. Or, tema principală în toate dezbaterile științifice, metodologice și praxiologice, este educația: cum să ne educăm, în ce rezidă și cum se desfășoară educația, o educație care să fie adevărată, deci să fie corespunzătoare umanului: o educație a umanului, a ceea ce este în ipșitatea noastră, a ceea ce este original în noi, care în fiecare se mlădiază în mod divers. Autorul punctează că pentru a educa trebuie să se propună în mod adecvat trecutul, temporalitatea stadială și funcțională a educației. Fără această propunere a trecutului, a cunoașterii trecutului, a tradiției, tânărul fie crește fără să aibă simțul rea-

lității, fie devine sceptic (să ne amintim ceea ce i-a recomandat Alberto Moravia nepotului său – să perceapă originile sale). Or, tradiția îmbrățișată în mod conștient este aceea care oferă o viziune totală asupra realității, oferă o ipoteză, un stadiu de semnificație, o imagine a destinului; trecutul poate fi propus tinerilor doar dacă este în cadrul unei experiențe a prezenteismului care să accentueze corespondența acestuia cu nevoile vieții, mai exact: în cadrul unui prezent trăit care să ofere rațiunile de sine. Elevii care sunt personalități în formare, confruntă ceea ce „i-a pus” și „i-a spus” tradiția, confruntând cu propria minte și gândire să spună: „este adevărat; nu este adevărat; mă îndoiesc”. Prin atare viziune critică se fundează *reușita școlară* ce semnifică dezideratul oricărui sistem educațional, iar *educația este considerată peste tot ca bază a reușitei în viață: doar reușita consolidează dinamismul personal*. Astfel, conchide autorul, scopul activității cadrului didactic rezidă în aplicarea educației în baza traseului de profesionalizare fundamentat pe conceptul că înveți nu doar pentru „a ști” și a stoca o serie de informații din varia domeniului pentru a demonstra cât de „pro-

fesionist” ești, dar înveți pentru „*a face*”, pentru „a utiliza” ceea ce știi, pentru „*a aplica*” ceea ce ai acumulat în folosul tău și al celorlalți. *A ști ce să faci cu ceea ce ai învățat* semnifică recomandarea deziderabilă majoră a educației și dezvoltării personale și profesionale postmoderniste.

Așadar, valorificând principiile constructivismului în avansarea în cariera didactică și, în

special, în cel social, educația și clasa la care lucrează cadrul didactic sunt vizualizate ca o lume reală, prin reușită, în care se respectă și se valorifică particularitățile individuale și motivaționale, educația devenind „*comunitate de cercetare*”, accentul fixându-se pe formularea de noi întrebări și pe analiza critică a problemelor în dialogul profesor-elev.